

11 — HOD DO DEPONIJJE

„Beži od mene! Dokle da ti govorim da se uvek prvo istuširaš?“

Volim njen osmeh, mrzim njen mršt.

To bajem otkako sam dobio najvažniji posao na Zemaljskoj kugli. Stalno sam praćen objektivima svih kamera i fotoaparata koji mogu bilo gde da uhvate moj obris. Znam da me i termosenzibilne kamere skroziraju dok poslušno odlazim pod tuš na dugo ribanje.

Svako jutro me strpaju u helikopter. Za nama zuji povorka sličnih letilica obeležena svim mogućim četvoroslovnim skraćenicama. Ima i drugih, sa duginim bojama i karakukama koje nikad nisam shvatio. Ne treba mi ogledalo da vidim kako izgledam; televizijski ekran i glas voditelja sve mi prikaže bolje. Na fejsbuku imam šezdeset miliona fanova, pričala mi žena. Nikad nisam otvorio nalog, moj život je u meni. Njoj sve prenosi komšinica, podozrevam da dolazi na kafu sa jakim ugovorom u džepu.

Vanzemaljci su posle jedne oblačne i kišne noći sleteli, ma, kao da su nikli, kraj Pančevačkog mosta, tamo gde je bila stara kafilerija. Blok za reforme je pokušao da se dogovori sa Amerima, Blok za promene je muntao sa Unijom, a „malteraši“, tako zovemo večite koalicione partnere, pokušavali su nešto da izvuku i od jednih i od drugih. A, bogami, i od svih trećih koji obećavaju da će obećati. Niko od njih nije uspeo da pomeri vanzemaljce s mesta, ni vazduhom, ni kopnom, a propao je pokušaj i da se Ada Huja potkopa, pa da sve otplave niz Dunav.

Onda su, naravno, vanzemaljci progovorili svim jezicima sveta i objasnili da su se namerno spustili tu gde su se spustili i da žele da pregovaraju isključivo na srpskom i, ne znam kada i kako, pomenuli moje ime.

Prvog dana mi je teško palo da gacam po deponiji, po raskopanom, prekopanom, pa iznova zatrpanom, do narandžastosivog broda čiji je dugi, jarkocrveni nos izdaleka najavljavao gde je. Požalio sam se, kasnije, na brifingu sa Amerima, pa potom specijalnoj grupi prezidenta Oberklifhengera, a naročito Maleckovu, koji je došao lično. Sutradan su postavili platformu do broda i raselili Rome. Kontejnere su dali Japanci, a radnu snagu Kinezi. Smrdljive cipele sam bacio, tako da sam kući stigao u čarapama. Žena je rekla da mi nove kupe oni koji su me zaposlili, a promoćene čarape bacila kroz prozor radoznalcima. Kasnije sam na TV video novinara koji je ugrabio moje čarape i predstavio ih svetu. Grupa sa fejsbuka je ponudila da ih otkupi, ali su šnur odneli Japanci.

„Nudimo Zemlji pristup Galaktičkoj Uniji...”

„Dobro.“ odgovorio sam, mada ništa nisam lanuo. Svrdlali su mi po mozgu tako da nisam znao da li sam čuo i da li sam odgovorio. Kasnije su mi rekli da su senzori sve registrovali.

„Za početak, nudimo predstavništva naše Lige kod svih vaših zajednica, kako god da ste se organizovali...”

Tek sledećeg dana sam postavio pitanje oko kojeg su se, nakon duge rasprave, složile sve zainteresovane strane.

„Gde?”

Na brifinzima su me opširno ispitivali o svemu što sam zapazio, video ili primetio. Niko nije pitao za ogavni miris „na terenu“, a kad sam nepitan napomenuo, pripisali su to deponiji. Žena nije primila ni nove cipele. Ionako su me žuljale; mada nisu kad su mi ih dali. Dobila ih je komšinica i otišla srećna.

Odgovor je bio prilično neočekivan, ali i razuman. Ispostavilo se da vanzemaljci ništa nisu hteli mufta:

„Sve vaše države mogu da ponude svoje najveće deponije, a mi ćemo da ih recikliramo za naše potrebe. Vi na tim mestima slobodno bacajte svoje đubre i dalje. Kodeks Galaktičke Unije nameće nemešanje i podržavanje domorodačkih navika...”

Pregovori o listi kandidata su potrajali. Svi su želeli ambasade Galaktičke Unije na svojoj teritoriji, najveće zajednice su želele i konzulate, oni maleni makar predstavništva. Koplja su se lomila u Ujedinjenim nacijama, povlašćeni su nekoliko puta potezali veto dok se nisu dogovorili. Globalne firme za reciklažu, podržane lobiranjem banaka voljnih da investiraju u njihove projekte, imale su nešto protiv, ali nisu dobile podršku.

Ja sam se za to vreme zamajavao sa glasom vanzemaljaca u svojoj glavi, menjao najpre odeću, potom i donji veš svakodnevno, a komšinica se obogatila. Žena je tražila i dobila dodatak za kupovinu kafe i jogurta koje je kroz prozor bacala omiljenim novinarima. Meni je nabavila ekstra mirišljave sapune koji su sad nosili moj lik kao brend poruku.

Kad sam razvio definitivni spisak odabranih gradova pred okom broda, reakcija je bila neočekivana:

„Samo toliko...”

Usledila je nova runda pregovora u kojoj su šansu dobili i Niš i Novi Sad. Ja sam tražio jednu malu, malecku kancelariju u Bikari kod Gospođinaca i dobio. Svako ima dušu, pa i ja. Zapravo, ne znam koje đubre nije dobilo svog đubretara.

* * *

„Beži od mene! Dokle da ti govorim da se uvek prvo istuširaš?”

I, tako, opet sam pod tušem, trljam se sapunom na kome se već teško razaznaje moj utisnut lik, sa etikete šampona se gledam, onako šmekerski. Dugo traje ovo kupanje, mislim se, za svaku novu amabasadu

koju vanzemaljci postavljaju širom planete sve duže. Koža mi se istanjila, primećujem kako se vene prostiru dužu ruku i nogu, uz njih i neke druge, bleđe, rumenije, bubre u vlazi koja me rastače. Stopala mi lepljiva kao da će zarasti za pločice. Jebeš smrad koji vučem za sobom sa drljave deponije na koju je urasao brod vanzemaljaca. Nije to to, i ranije sam bazao po đubretu.

„Dokle ću da te čekam?“ čuje se njen glas iz sobe.

Znam, leži u krevetu i čeka me. Čistog i opranog onako kako me je godinama imala. Pre nego što su joj zasmetale cipele, pre nego što je počela da poklanja moje čarape komšinici, pre nego što je počela da baca kafu i jogurt novinarima, pre...

Pre nego što sam počeo da izbegavam da dođem u krevet. Ne mogu takav da se smestim uz nju i prepustim se zagrljajima. Zato sad trljam svoje telo do iznemoglosti, odugovlačim dok ne prestane da zove, dok ne usne sanjajući da sam došao. Ne mogu, neću, jer nikako ne uspevam da uklonim jarko rumenilo sa vrška koji mi izmiče iz ruku, šalje nemuštu poruku kao sa pramca vanzemaljskog broda. Sutra ću i sebe ostaviti na đubrištu.

Jer, volim njen osmeh, mrzim njen mršt.